

Marianna

– Okan KİLİT · 27 Ocak 2013

Dinar ile Çakıcı köyü arası yayan yarım saatlik mesafe. Yeregiren, Porsama köyleri daha uzak, lakin yürürdü köylüler her akşamüzeri, bu uzun mesafeyi. Akşam serinliğinde yürümek kolaydır. Marifet gecenin bir vakti köye dönmekte.

Mesafe yürünür, korku yok ancak, çoban köpekleri hepten itleşir gece vakti. Ürkütür çocukları. Köpeği sopayla kovalasan da dert bitmez. Bu defa çocukları zapt edemezsin. Çil yavrusu gibi kaçırlar. Kaçarlar da kaçtıkları yerden gelmezler. Bilirler babalarından yiyecekleri köteği. Zordur, zor... Gece vakti köy yolunda yürümek çok zordur.

Ne cefa çekmişti Marianna dizisini izlemek için, bizim oranın insanları. Her evde renkli televizyon yoktu daha. Hatta televizyonu olmayan haneler bile vardı.

Bizim ev, renkli televizyonu olanlardan... Her akşamüzeri biraz utana sıkıla çalardı kapımızı misafirler. Bazen otuza yakın misafir olduğunu hatırlarım. Onlar gelmeden önce babam çatıya çıkar, anteni TRT2 yönüne çevirir, ön hazırlıkları tamamlardı. TRT1 ve TRT2'yi aynı anda izlemek gibi bir şansımız yoktu.

Yanlış hatırlamıyorsam saat altı gibi yayına girerdi o dizi. Sekiz haberlerinden önce yayına girmesi, isabetli bir karardı. O dönem doğu olayları iyice gün yüzüne çıkmış, Bulgaristan'da Türklere baskılar artmıştı. Devlet kanallarımızda bültenler her gece kan kusuyordu. Sanki, tuzdan, biberden önce, TRT'nin, gecemize bir kaşık bal ikramıydı Marianna dizisi.

Dizi başladığında evdeki uğultu bir anda kesilirdi. Yediden yetmişe herkes kilitlenirdi televizyona. Zaten yayın saati gelmeden, meyve tabakları hazırlanmış olurdu. Gelenler ellerinde yiyecek ile gelirlerdi. Tabi hiç bir şey getiremeyenler de olurdu. Onlar onca ısrara rağmen bir şey yemezlerdi.

Marianna ilginç kadındı. İnsanı orta yerinden çatlatacak bir sabra sahipti. Bu hanım bebek yaşta kaybettiği oğlunu yıllar sonra bulmuştu. Tabi her anne gibi o da evladıyla her fırsatta görüşmeye çalışıyordu. İşin kötü tarafı evlatlık aldığı kızı ve kocası Marianna'nın oğlunu onun sevgilisi sanıyorlardı. Durum bu derece vahimdi yani. Olayın insanı çatlatan kısmı ise Marianna'nın kaybettiği oğlunu bulduğunu kocasına bir türlü söyleyememesiydi. Her bölüm kadınlar bir tarafta ağlaşır, erkekler dişlerini sıkar bu gerçeğin söylemesini beklerdi. Söyleyemezdi Marianna... Her bölümde, tam söyleyeceği sırada ya kızı gelir ya da hizmetçisi girerdi odaya. Bölüm sona erer, hepimizin hevesi kursağımızda kalırdı, her akşam.

Dizi bittikten sonra herkes bir süre susardı. İlk yorum genelde Ömer amcadan gelirdi hep:

-Gene söylemedi gancık.

En çok O kızılıyordu Marianna'ya. İğneci Nur teyzenin olaya bakış açısını ise asla unutamam. Aynen şöyle demişti cılız sesiyle:

-Dese bir şey olmaz aslında kocasıdır bir iki döver de; gene affeder.

İğneci Nur teyze hep affedilen bir kadındı, affetme lüksü olmamıştı O'nun. Kabahatini ise hiç bir zaman öğrenemedik.

Bu şekilde devam ederdi yorumlar. Daha sonra, biraz muhabbet edilir, Marianna'nın yarın konuşması umuduyla evden uğurlanırdı ahali.

Çok sevmiştik biz Marianna'yı. Hatırlayanlar olmuştur dizinin ismini, değil mi? Hatırlamayanlar için ben söyleyeyim "Zenginlerde Ağlar'dı. Beylerimizce, bizlere verilen güzel birer teselli armağanıydı bu. Yoksulluk, mızımızlanmaya sebep değilmiş, yavaş yavaş öğreniyorduk işte, öğretiyorlardı bize bunu. Sağ olsunlar, daha sonraki yıllarda da elbirliği ile bütün televizyoncu büyüklerimiz, beylerimiz, hep düşündüler, eğittiler bizleri... Hala da canla başla eğitiyorlar hepimizi!